

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupeného Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ověnecká 78/33, Praha 7, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-19187-3/ČJ-2019-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2019, č. j. 4 A 50/2019 – 24,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2019 uložila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců. Žalovaná zamítla odvolání žalobce v záhlaví označeným rozhodnutím. Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností, zároveň podal návrh na přiznání odkladného účinku. Tento návrh odůvodnil tím, že důsledky napadeného rozhodnutí pro něj znamenají nenapravitelnou újmu spočívající v povinnosti vycestovat z ČR a nemožnosti přicestovat zpět do ČR, ani do jiné země EU. Stěžovatel pobýval legálně v ČR od roku 2008 a k jeho krátkodobému neoprávněnému pobytu došlo v důsledku jeho neznalosti složité právní úpravy a jejích změn. V ČR má zázemí, naopak na Ukrajině se nemá momentálně kam vrátit.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

II. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[4] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[5] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno.

[6] V žádosti o přiznání odkladného účinku je proto nutné vylicit individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí odůvodňují (viz např. usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 – 32).

[7] Stěžovatel spatřuje hrozbu nenahraditelné újmy v nuceném opuštění území ČR a nemožnosti přicestovat zpět. Zároveň poukazuje na to, že v ČR pobýval dlouhou dobu legálně a má zde (na rozdíl od Ukrajiny) zázemí. Tyto okolnosti však nesvědčí o tom, že jeho situace patří mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen, a ani Nejvyšší správní soud takové okolnosti ze spisů nezjistil.

[8] Aby soud mohl návrhu na přiznání odkladného účinku vyhovět, musely by k pouhé existenci pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění přistoupit další okolnosti (například skutečnost, že v České republice pobývají i nezletilé děti cizince, jako tomu bylo ve věci rozhodované Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Azs 88/2018). Stěžovatel sice v případě nuceného opuštění ČR, resp. EU utrpí zásah do své právní sféry v podobě ztížené možnosti osobně se účastnit probíhajícího řízení o kasační stížnosti, popřípadě dalších navazujících řízení, v jeho případě však nejde o újmu citelnou a nenahraditelnou, neboť je zastoupen advokátem a zpravidla v kasačním řízení není prostor pro uplatnění práva na projednání věci v přítomnosti stěžovatele (srov. § 109 odst. 2 s. ř. s.). Se svým zástupcem může stěžovatel komunikovat například telefonicky, příp. pomocí moderních technologií. V případě zrušení napadených rozhodnutí může stěžovatel realizovat své právo účasti na dalším průběhu řízení, a to jednak vzhledem ke geografické poloze Ukrajiny, jednak s ohledem na možnost krátkodobé návštěvy v režimu bezvízového styku [s účinností od 11. 6. 2017 byla zrušena vízová povinnost občanů Ukrajiny v schengenském prostoru za podmínek stanovených v nařízení Rady (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850, resp. v současnosti za podmínek stanovených v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni], srov. např. usnesení ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 Azs 203/2019 – 18, nebo ze dne 31. 10. 2019, č. j. 6 Azs 200/2019 – 18.

[9] Nejvyšší správní soud proto odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[10] Závěrem soud doplňuje, že z usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoliv závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (viz usnesení ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda

senátu